

[Jensen-Aale.]

dagen. Vi har heller ikke glemt — selv det ærede Medlem, som nys talte, kan ikke have glemt det —, at i sidste Rigsdagssamling havde vi et for Landbruget ganske udmærket Forslag fremme. Hvis det ærede Medlem og hans Parti vilde have været med til at gennemføre det, saa kunde det være blevet til Lov, og saa vilde Landbrugets økonomiske Forhold have været saa temmelig tilfredsstillende. Men det vilde man ikke, derfor maatte Forslaget strande. Dengang havde man Sikkerhed for, at den Konvertering, der var foreslaaet, kunde gennemføres, og naar den ikke blev til noget, er det udelukkende Flertallet i denne Sal, der har Ansvar herfor. Det nytter derfor ikke, at man nu bagefter kommer og siger: Nu staar der fire Partier enige bag Regeringen paa et helt andet Grundlag, som man ikke kunde faa gennemført paa Grund af andre Forhold.

Det glæder mig imidlertid, at det ærede Medlem nu er blevet saa forhandlingsvenlig, at jeg næsten synes, han var helt elskværdig, hvilket ellers ikke ligger saa stærkt for ham. Nu vil han være med til Forhandling, det er muligt at komme til en Forhandling med Venstre om Konverteringsforslaget, ja, det skinnede endogsaa igennem, at man maaske ogsaa kunde komme igennem med det øvrige. Jeg finder, det er noget sent, det ærede Medlem er kommet til Erkendelse af, at det er den Vej, man bør gaa. Det ærede Medlem siger endvidere, at det er nødvendigt, at der bliver gjort noget, og det giver jeg det ærede Medlem Ret i. Det har Regeringen ogsaa ment, derfor har den forelagt det ene Lovforslag efter det andet om disse Forhold. Det ærede Medlem siger, at nu gaar Landbruget ind i det femte Kriseaar. Ja, der har til Stadighed været Landbrugs-krise i de ca. 70 Aar, jeg har levet og har kunnet bedømme Forholdene. Den har blot ikke altid været lige alvorlig, den er heller ikke altid blevet taget lige alvorligt, men man er blevet ved at tale om Krise saa længe, at denne Tale heller ikke bliver taget alvorlig. Selv om Krisen ikke er ovre, er den i hvert Fald ikke saa haard, som den har været. Det ærede Medlem sagde, at man ikke maa overse, at det vil være svært at bære den forøgede Gælds-

byrde, som den høje Rente betyder, og det giver jeg det ærede Medlem Ret i. Men hvorfor vil det ærede Medlem saa ikke af alle de Evner, han er i Besiddelse af — og det betyder jo ikke saa ganske lidt —, være med til en virkelig Forhandling om et Forslag, hvis Gennemførelse Regeringen kan tage Ansvar for? Det nytter jo nemlig ikke, at det ærede Medlem og hans Parti vil have et Forslag gennemført, som de synes er rigtigt, naar det er af en saadan Beskaffenhed, at Regeringen ikke kan tage det økonomiske Ansvar derfor.

Det ærede Medlem omtalte ikke selve det Lovforslag, som foreligger, ret indgaaende, og det synes jeg i og for sig heller ikke er nødvendigt. Vi kender det alle sammen i Hovedpunkterne. Vi ved, at det omhandler de samme Forhold, som vi har behandlet her tidligere, og naar Formen ikke er den samme, skyldes det bl. a., at man vil søge at mildne de Vanskeligheder og Ulemper, som opstaar ved, at det store Konverteringsforslag er strandet. Vi maa, synes jeg, prise den højtærede Indenrigsminister og det samlede Ministerium for, at de, efter at det store Konverteringsforslag er strandet, søger at raade Bod paa de værste af de Ulemper, det har medført. Jeg kan ikke med min bedste Vilje forstaa, at alvorlige Mennesker i den Anledning kunde fremkomme med et Forslag om Paa-stand paa Overgang til Dagsordenen som det, der er fremkommet i det andet høje Ting, men det skal jeg i øvrigt ikke beskæftige mig med.

Jeg gentager, at vi kunde have faaet Konverteringen gennemført i sidste Samling, hvis Venstre havde villet. Men hvorfor vilde Venstre ikke? Ja, det fik vi jo at vide dengang, og det er det samme, der er gaaet igen i Folketingets Forhandlinger nu. Det er, fordi man ikke vil være med til de Ting, som er kædet sammen med Konverteringsforslaget — i Sommer var det Rentetilskuddet, og nu er det Renteudligningsfonden. Dette har man kritiseret. Og man har endvidere paa den allerstærkeste Maade kritiseret dette, at man kun vil hjælpe de Landmænd, der virkelig trænger til Hjælp. Men hvorfor skulde man dog give Støtte til dem, som ikke har Støtte behov? I en Krisetid maa det dog gælde, at man støtter dem, der trænger til Støtte.